

vozuji svou pravomoc z téže justiční svrchovanosti státní, což však z doslovného znění a z téhož původu zákona v obou státech nijak nelze dovoditi.

Čís. 344.

Proto pouze, že účastník nesporného řízení souhlasil se soudcovským opatřením, nelze mu upřít právo ku stížnosti.

(Rozh. ze dne 23. prosince 1919, R II 169/19.)

Usnesením pozůstalostního soudu byla k souhlasnému návrhu účastněných osob, zejména též zůstavitelovy sestry Marie N., pozůstalost po Janu F. odevzdána na místo placení zůstavitelově věřitelce Štěpánce M. Rekurs zůstavitelovy sestry Marie N. na toto usnesení zavrhl rekursní soud jako nepřipustný z těchto důvodů: Stěžovatelce nepřísluší právo stížnosti; neboť zákon (§ 9 čís. pat. ze dne 9. srpna 1854 čís. 208 ř. z.) takové právo vyhrazuje jen oněm osobám, jež usnesením byly dotčeny ve svých právních zájmech (srovnej: Ott, mimosporné řízení, strana 239). To nelze tvrditi o stěžovatelce, jež v tomto případě v první stolici dala výslovně svůj souhlas k usnesení v odpor vzatému. Vyhověl-li soud pozůstalostní usnesením jen souhlasnému návrhu všech účastněných osob na odevzdání pozůstalosti třetí osobě (Štěpánce M.) na místě placení (§ 52 čís. pat. ze dne 9. srpna 1854 čís. 208 ř. z.), nemá stěžovatelka důvodu ke stížnosti. Opravná stolice nemůže proto za takového stavu věci zkoumati, zdali jsou zde skutečně veškeré zákonné náležitosti odevzdání pozůstalosti na místě placení, zejména, zdali tu je »nepatrná pozůstalost« nebo »souhlas všech účastněných, hlavně věřitelů, pokud se hlásili nebo jsou jinak známi« (§ 52 čís. pat. ze dne 9. srpna 1854 čís. 208 ř. z.). Rovněž nemá právního významu: a) popírá-li stěžovatelka teprve nyní ve své stížnosti právní důvod a výši oné pohledávky Štěpánky M., jež byla právě dle návrhu stěžovatelky kryta odevzdáním pozůstalosti, nebo b) brojí-li stěžovatelka teprv nyní proti správnosti odhadu odevzdané pozůstalosti. Neboť v řízení pozůstalostním nemůže účastněný odvolávatí svá dřívější prohlášení neb uznání, tvoří-li již takové projevy vůle pevný základ dalších právních jednání stran nebo soudního usnesení. Navrhuje-li konečně stěžovatelka ve stížnosti, by sepsán byl řádný inventář o movitém jmění zůstavitele a přihlašuje se jako zákonná dědička k jeho pozůstalosti, nelze ani k těmto návrhům a projevům přihlížeti, pokud stěžovatelka neuvádí nového jmění zůstavitelova, dosud nese-psaného nebo pokud takové nové jmění jinak se neobjevilo. Teprve tehdy má se pozůstalostní řízení obnoviti.

Nejvyšší soud dovolacímu rekursu Marie N. vyhověl, zrušil usnesení rekursního soudu, jakož i usnesení pozůstalostního soudu, toto i s předcházejším mu řízením a uložil pozůstalostnímu soudu, by pozůstalostní řízení znovu provedl.

Důvody:

Předpis § 9 nesporn. říz. poskytuje tomu, kdož cítí se dotčena opatřením své stolice o předmětu nesporného soudnictví, právo buď rozkladem

nebo stížností obrátiti se na soud a, poněvadž toto všeobecně poskytnuté právo stížností není nižádnou podmínkou vázáno, nelze ani tomu, kdož s usnesením souhlasil, odpírati právo ku stížnosti a ji proto za nepřipustnou prohlásiti. Vždyť nelze pokládati za vyloučeno, že souhlas stěžovatelův má svůj původ ve vadách řízení, jež usnesení dotyčnému předcházelo. Tak tomu jest i v případě, o nějž tuto jde. Z pozůstalostních spisů po Janu F. vychází na jevo, že prvý soud nedbal předpisů nesporného řízení vůbec a pozůstalostního řízení zvláště. Povinností soudu pozůstalostního bylo, by ve smyslu dotyčných předpisů, směřujících k ochraně soukromých práv účastníků proti možné budoucí újmě vedl z moci úřední jednání takovým způsobem, by skutkový podklad jeho opatření byl objasněn co nejúplněji a nejbezpečněji. Dle spisů prvý soud na základě úmrtního zápisu zahájil sice řízení pozůstalostní, nařídil rok ku projednání pozůstalosti, ale místo dalšího postupu, předepsaného § 75, pokud se týče 116 nesp. říz. byl se sestrou zůstavitelovou Marií N., a se Štěpánkou M., věřitelkou prý zůstavitele, aniž by bylo bývalo zjištěno, zda byla Marie N. jako sestra zůstavitele poučena o svém právu dědickém a zda se tohoto práva vzdala, sepsán stav jmění a byla předlužená pozůstalost za souhlasu Marie N. odevzdána na místě zaplacení zmíněné věřitelce zůstavitelově. Poněvadž, jak shora uvedeno, byl rok ku projednání pozůstalosti ve smyslu § 75 nesp. říz. již ustanoven, čímž prvý soud dal na srozuměnou, že nepovažuje pozůstalost za tak nepatrnou, aby mohlo býti jednáno dle § 73 pokud se týče 52 nesp. říz., bylo povinností jeho, by při dalším jednání dbal ustanovení § 116 nesp. říz. a, vyšetře ve smyslu § 2 čís. 5 veškeré okolnosti z moci úřední, teprve pak po případě přikročil k odevzdání pozůstalosti na místě zaplacení, až by bylo zjištěno, že dědička zůstavitelova se svého práva dědického vzdala. Porušením zmíněných předpisů nesporného řízení pozbyl domnělý souhlas daný Marií N. se způsobem odevzdání pozůstalosti po jejím bratru veškerého právního významu a jest proto usnesení rekursního soudu neodůvodněno. Vzhledem k tomu, že soud druhé stolice o stížnosti věcně nerozhodl, mělo by se zrušením jeho usnesení jemu vlastně býti nařízeno, by stížnost Marie N. věcně vyřídil, ale poněvadž ze spisů vyplývá, že usnesení prvního soudu a řízení mu předcházející trpí zmatečností, které by musely býti dle shora uvedených vývodů rekursním soudem zrušeny, bylo zrušení to dle obdoby § 510 c. ř. s. zároveň vysloveno a věc byla odkázána na soud prvý, by, řídě se pokyny mu v tomto rozhodnutí danými, dále jednal.

Čís. 345.

Není třeba, by ten který odvolací důvod byl výslovně označen a pojmenován. Stačí, bylo-li na důvod ten v odvolacím spisu zřejmě poukázáno. Pojem a význam odvolacího důvodu.

(Rozh. ze dne 23. prosince 1919, R II 179/19.)

Usnesení odvolacího soudu, jímž odmítl odvolání pro formelní poklesky, nejev y š š í s o u d k odvolatelovu rekursu zrušil a uložil odvolacímu soudu, by o odvolání dále po zákonu jednal.